

Mermer Ay

Yavuz DEMİRKIRAN

Mermer Ay

Yavuz DEMİRKİRAN

Oliver bilyesini her şeyden çok severdi. Su gibi berrak, içinde gümüş bir kıvrım dönen, kusursuz bir cam küreydi. Onu cebinde taşır, ne zaman fırsat bulsa çıkarıp hayranlıkla bakardı. Bilye, sıcak açık kahverengi tenine karşı serin ve pürüzsüz hissettirirdi. Onu ışığa tutar, gümüş kıvrımın parıldayıp ışıldamasını izlerdi.

Oliver sekiz yaşındaydı; hep bir tutamı havada duran, dağınık kestane kahvesi saçları vardı. Ela gözleri iri ve meraklıydı, burnunda çiller vardı. Neredeyse her gün en sevdiği hardal sarısı kazağını, mavi kot pantolonunu ve kırmızı spor ayakkabılarını giyerdi. Boynunda bir ipe asılı yuvarlak bir büyüteç, cebinde de küçük spiralli bir defter taşırdı.

Güneşli bir öğleden sonra Oliver mutfak zemininde oturmuş, bilyesini ileri geri yuvarlıyordu. Tuhaf bir şey fark etti. Bilyenin içindeki minik kraterler hafifçe yer değiştiriyor gibiydi. Gözlerini kısarak baktı. Hareket ediyorlar mıydı? Yüzünü cama iyice yaklaştırdı. Kraterler küçük gri dairelere benziyordu ve ışıktaki dans ediyor gibiydiler.

Oliver büyüteçini çıkarıp bilyenin üzerine tuttu. Nefesi kesildi. Camın içinde minicik bir ay vardı! Soluk gümüş-beyaz yüzeyinde yumuşak gri kraterler, çevresinde hafif mavi bir hale vardı. Kendi küçük dünyasıymış gibi serbestçe yüzüyordu. Oliver'ın kalbi heyecanla hızla çarpıyordu. Böyle bir şeyi hiç görmemişti.

O gece Oliver uyuyamadı. Parmak uçlarında pencereye gidip bilyesini gerçek aya tuttu. Bilyenin içindeki minik ay usulca parlıyordu. Ama bir şey farklıydı. Artık tam bir daire değildi. Bir yanında ince bir hilal gölgesi belirmişti. Oliver gözlerini kırptırdı. Şekil mi değiştiriyordu? Bunu öğrenmeliydi.

Ertesi sabah Oliver spiralli defterini ve bir kurşun kalem buldu. Minik ayı, bir gece önce gördüğü gibi çizdi: sağında küçük bir gölge olan parlak bir daire. Altına tarihi yazdı. Sonra bütün gün bekledi, her saat bilyeyi kontrol etti. Akşama doğru gölge biraz büyümüştü. Yeniden çizdi.

Oliver'ın annesi onun bilyesine gözlerini kısarak baktığını fark etti. "Ne yapıyorsun, tatlım?" diye sordu, önlüğündeki unu silerek. Oliver ona defterini gösterdi. "Bilyemin içinde bir ay var, anne! Ve şekil değiştiriyor!" Annesi gülümsedi, yumuşak kahverengi gözleri parladı. "Bu harika, Oliver. İzlemeye devam et. Belki her evreyi çizebilirsin."

Oliver başını salladı ve işe koyuldu. Her gece bilyesini lambaya tutup minik ayı defterine çizdi. Bazı geceler ince bir hilaldi, gümüş bir gülümseme gibi. Bazı geceler yarısı aydınlık, ya da neredeyse dolunaydı. Tarihi ve şekli yazdı. Defteri minik ayın evreleriyle ilgili çizimlerle doldu.

Oliver, evreler deęiřtikçe minik ayın kraterlerinin çok hafifçe yer deęiřtirdiđini fark etti. Büyütecisiyle daha yakından baktı. Kraterler küçük gri noktalar gibiydi ve gölgelerle birlikte kayıyorlardı. Onları dikkatle çizdi, en düzgün el yazısıyla notlar ekledi. Merakı her sayfada biraz daha büyüdü.

Bir akşam Oliver'ın annesi ona defteri için küçük bir lamba getirdi. "Daha iyi görebilmen için," dedi ve masasına koydu. Oliver'ın yüzü aydınlandı. "Teşekkürler, anne! Bu gece ay neredeyse dolunay." Bilyeyi lambanın altına tuttu ve parlak, yuvarlak şekli çizdi. Minik ay parlıyordu, mavi halesi yumuşak ve nazikti. Oliver kendini gerçek bir bilim insanı gibi hissetti.

Haftalar geçti ve Oliver'ın defteri neredeyse doldu. Minik ayı hilal, yarım, şişkin ve tam daire olarak çizmişti. Hatta zar zor görünen ince bir dilim olarak bile çizmişti. Her çizim bir keşifti. Bir düzen görmeye başladı: ay her gece biraz değişiyor, sonra yeniden başlıyordu. Gizli bir şifre gibiydi.

Oliver keşfini sınıfıyla paylaşmaya karar verdi. Bilyesini ve defterini tutarak arkadaşlarının önünde durdu. "Bilyemin içinde minik bir ay buldum," dedi. "Her gece şekil değiştiriyor, tıpkı gerçek ay gibi." Çizimlerini gösterdi. Arkadaşları öne eğildi, gözleri kocaman açıldı. "Vay canına!" diye fısıldadılar. Oliver kendini gururlu ve mutlu hissetti.

O gece Oliver yatmadan önce bilyesine son bir kez baktı. Minik ay yine ince bir hilaldi, tıpkı onu ilk fark ettiđi geceki gibi. Gülümsedi. Onu bařtan sona bir döngü boyunca izlemiřti. Defterini kapattı ve ona sarıldı. Merakı her bakıřı eđlenceli bir keřfe dönuřtürmüřtü. Yarının neler getireceđini görmek için sabırsızlanıyordu.

Oliver'ın annesi onu yatağına yatırmaya geldi. "Defterini bitirdin mi?" diye sordu. Oliver başını salladı. "Bütün ay döngüsünü çizdim, anne. Küçük bir takvim gibi." Annesi alnından öptü. "Sen harika bir gözlemcisin, Oliver. Soru sormak ve dikkatle izlemek en güzel sürprizlere yol açabilir." Oliver bilyesine sarıldı ve minik aylar hayal ederek uykuya daldı.

Ertesi sabah Oliver yeni bir fikirle uyandı. İkinci bir defter başlatacaktı, bu kez gökyüzündeki gerçek ay hakkında. Onu minik ayıyla karşılaştıracaktı. Büyüteçini kaptı ve pencereye koştu. Güneş doğuyordu ve gerçek ay soluyordu. Ama Oliver onun geri geleceğini biliyordu. Minik ayı da geri gelecekti.

Oliver merakın, harika dünyalara açılan kapılar gibi olduğunu öğrendi. Bilyesini ve defterini hep yanında tuttu, her zaman gözlemlemeye ve merak etmeye hazırды. Ve her gece yatmadan önce bilyeyi ışığa tutar, içindeki minik aya gülümserdi. En güzel sürprizlerin, soru soranlara ve dikkatle izleyenlere geldiğini biliyordu.